

— อัจฉรย์ของผู้ถึง —

พระรัตนตรัย

— ○ —

เอกสารประกอบการสอน BU5001

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

สารบัญ

เนื้อความ	๓
อ่านประกอบ	๘
ที่มาและการเผยแพร่	๑๐

ความเรียง · ว่าด้วยสรีระ

อัศจรรย์ของผู้ถึงพระรัตนตรัย

เมื่อใจมีสรีระเดียว

ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มิใช่การเห็นเทวดา —
แต่เป็นการเห็นกิเลสภายในใจตนเอง

กราบเทวดา...เทวดาหนี

กราบพรหม...พรหมหายวับไปกับตา

กราบพระรัตนตรัย...เหมือนถึงกระแสนิยมวิฤติพันที ❖ เทวดา
สิ่งศักดิ์สิทธิ์

ฟ้องครูบาอาจารย์

ช่วยบอกพวกท่านที่...

ผู้ที่ถึงพระรัตนตรัยแล้ว

อย่ากราบท่านอีกเลย

วันวาน...

เมื่อบุคลยังไม่รู้จักพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง

จิตย่อมแสวงหาที่พึ่งภายนอกอยู่เสมอ

ไม่ว่าจะเป็นเทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ พระพรหม หรือพระโพธิสัตว์

เพราะยังรู้สึกว่ามันอ่อนแอ

ยังต้องอาศัยผู้มีฤทธิ์ ผู้มีอำนาจ หรือผู้มีบุญบารมีคุ้มครอง

แต่เมื่อวันหนึ่ง

จิตของเธอถึงอริยสัจ

จิตของเธอได้เข้าถึงพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง

แม้จะเพิ่งเริ่มต้นเดินบน**อริยมรรค**

ความรู้สึกภายในกลับเปลี่ยนไปอย่างน่าอัศจรรย์

หลายคนเล่าว่า...

เมื่อไปกราบเทวดา กลับรู้สึกเหมือนไม่มีผู้รับ

เมื่อไปกราบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความซาบซึ้งที่เคยมีหายไป

เมื่อไปยังสถานที่ที่เคยรู้สึกว่าศักดิ์สิทธิ์

กลับสงบนิ่ง เหมือนไม่มีสิ่งใดตอบสนอง

บางครั้งถึงกับรู้สึกเหมือนว่า **เทวดาทั้งหลาย “หลบไป”**^{SC}

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

แม้ในพระไตรปิฎกไม่ได้กล่าวเช่นนั้นโดยตรง

แต่สามารถอธิบายในเชิงธรรมได้ว่า

เมื่อจิตเปลี่ยนที่พึ่ง

ความสัมพันธ์ของจิตกับสิ่งที่เคยยึดถือก็เปลี่ยนไป

พระรัตนตรัยคือสรณะอันสูงสุด

พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง

ที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศว่า **“ไม่มีสรณะอื่นที่ยิ่งกว่า”**^{SC}

เมื่อจิตตั้งมั่นในสรณะนี้อย่างจริงใจ

การเจริญ**สติ ปัญญา** และการละกิเลส

จิตย่อมค่อย ๆ ถอนความคาดหวังจากอำนาจภายนอก

แล้วหันมา**พึ่งธรรมอันบริสุทธิ์บริบูรณ์**^{SC}

เหมือนเด็กที่เคยต้องจับมือผู้ใหญ่เดิน

เมื่อเติบโตขึ้น เขาไม่ได้ไถ่ขอผู้ใหญ่

ไม่ได้ถูกผู้ใหญ่ทอดทิ้ง แต่สามารถเดินด้วยตนเองได้แล้ว

เช่นเดียวกัน

เมื่อใจมีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ

จิตใจไม่แสวงหาการยืนยันจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนเดิม

ในคติทางพระพุทธศาสนา

เทวดาเป็นผู้มีบุญ แต่ยังอยู่ในสังสารวัฏ

ยังอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมและความไม่เที่ยง

ส่วนพระอริยบุคคลคือผู้กำลังดำเนินสู่ความหลุดพ้นจากสังสารวัฏ

จึงเป็นคนละมิติของการดำเนินชีวิตทางธรรม

มิใช่เรื่องของการเปรียบว่าใคร “สูงกว่า” ด้วยอำนาจ

แต่เป็นเรื่องของเป้าหมายแห่งการพ้นทุกข์

ผู้ที่มีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย

จึงยังสามารถเคารพเทวดาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วยเมตตาและกตัญญู

“เคารพได้แต่กราบไม่ได้”

เพราะจิตที่โน้มไป...มีแต่พระรัตนตรัย

ดังนั้น

ผู้ถึงพระรัตนตรัยจึงมิใช่ผู้ดูหมิ่นเทวดา

ตรงกันข้าม

เธอย่อมเคารพทุกชีวิตตามความเป็นจริง

เธอย่อมยังรู้ลึก...เคารพ

เทวดาในฐานะผู้ร่วมเวียนว่ายในสังสารวัฏ

เธอยังเคารพพระโพธิสัตว์

ในฐานะแบบอย่างแห่งมหากรุณา

เธอยังเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ในฐานะเครื่องระลึกถึงคุณความดี

และ5สิ่งนี้
ที่เธอกราบได้คือ ผู้ให้ชีวิตและให้แสงสว่าง
กราบพระรัตนตรัย
กราบบิดามารดา
กราบครูบาอาจารย์
และนี่คือหัวใจที่มั่นคงเป็นหนึ่งแล้ว
ไม่มีใจเป็นอื่นๆได้อีก นอกจากพระรัตนตรัย

เมื่อใจเรามีสมณะเดียว
ความหวังที่จะขอฤทธิ์
ย่อมกลายเป็นความเพียรที่จะ**ละกิเลส**
ความกลัวต่อเคราะห์กรรม
ย่อมกลายเป็นความเข้าใจเรื่อง**เหตุและผล**
ความอยากได้ปาฏิหาริย์
ย่อมกลายเป็นการสร้างเหตุแห่งความพ้นทุกข์
และนั่นคือปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ไม่ใช่การเห็นเทวดา
แต่เป็นการเห็นกิเลสภายในใจตนเอง
ไม่ใช่การได้รับการคุ้มครองจากภายนอก
แต่เป็นการมีสติปัญญาคุ้มครองจิต
ไม่ใช่การมีอำนาจเหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์
แต่เป็นการค่อย ๆ หลุดพ้น
จากอำนาจของ**ความโลภ โกรธ และหลง**

ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะอย่างแท้จริง
จึงมิได้ยิ่งใหญ่เพราะมีผู้มากกราบไหว้
หากยิ่งใหญ่เพราะหัวใจ
ไม่แสวงหาที่พึ่งอื่นอีกต่อไป^{SC}

เมื่อใจมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เป็นที่พึ่งอันประเสริฐแล้ว^{SC}
ความสงบจะเกิดจากภายใน
มิใช่จากการตอบรับของผู้ใด
และไม่ว่าจะมีหรือไม่มีสิ่งเหนือธรรมชาติมาปรากฏ
จิตก็ยังดำรงอยู่ในศรัทธา ปัญญา และการปฏิบัติตามธรรมอย่างมั่นคง
นี่คือความอัศจรรย์ของผู้มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ
ซึ่งสอดคล้องกับแก่นคำสอนของพระพุทธศาสนา คือการพึ่งธรรม
เพื่อความหลุดพ้น
มากกว่าการแสวงหาอำนาจหรือการรับรองจากสิ่งภายนอกอีกต่อไป.

อ่านประกอบ

อ่านประกอบจากพระไตรปิฎก

1. ขุททกนิกาย ธรรมบท พุทธวรรค คาถา ๑๘๘-๑๙๒ —
สธนะอันเกษมคือผู้ถึงพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ และเห็นอริยสัจ
๔ · Dhp 179-196 (SuttaCentral) · ฉบับแปลไทย (๘๔๐๐๐.org)
2. ขุททกนิกาย สุตตนิบาต รัตนสูตร — รัตนอันประณีตในพระพุทฺธ
พระธรรม พระสงฆ์ · Snp 2.1 (SuttaCentral) · ฉบับแปลไทย
(๘๔๐๐๐.org)
3. สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ธัคคสูตร — แม้เทวดาก็ยังสะดุ้งหนีภัยได้
พระพุทฺธเจ้าจึงทรงให้ระลึกถึงพระรัตนตรัย · SN 11.3
(SuttaCentral) · ฉบับแปลไทย (๘๔๐๐๐.org)
4. อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต อัคคัปปสาทสูตร —
ความเลื่อมใสในสิ่งเลิศ มีวิบากอันเลิศ · AN 4.34 (SuttaCentral) ·
ฉบับแปลไทย (๘๔๐๐๐.org)
5. ทีฆนิกาย มหาวรรค มหาปรินิพพานสูตร — “จงมีตนเป็นที่พึ่ง
มีธรรมเป็นที่พึ่ง มิใช่สิ่งอื่น” · DN 16 (SuttaCentral) · ฉบับแปลไทย
(๘๔๐๐๐.org)

หลักธรรมที่กล่าวถึงในบทความ อ่านเพิ่มเติมได้ในครั้งนี้ — พระรัตนตรัย
(อาสาฬหบูชา) · อริยสัจ · อริยมรรค (สัมมัตตะ ๑๐) ·
กิเลสต้นหาอุปาทาน · สังสารวัฏ · เหนือกรรม · วิมุตติสุข · สติ ·
สมาธิ-ปัญญา · แผ่เมตตา · วัตถุประสงค์สี่ประการหรือ ·
เรื่องจิตเรื่องอิทธิฤทธิ์ · นิพพาน · ทุกข์

ที่มาและการเผยแพร่

อัครรรยของผูัถึงพระรัตนตรัย — เมื่อใจมีสรัณะเดียว

เผยแพร่เป็นธรรมทานในคลัง ปฏิจจสมุปาบท · ต้นฉบับออนไลน์ <https://patija.aq1.co/article0.html>

ปกโดย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (เอกสารประกอบการสอน BU5001)

“สพพทานั ธมมทานั ชินาติ” — การให้ธรรมะเป็นทาน
ชนะการให้ทั้งปวง